

LÆS STARTEN AF ...

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

PROLOG

For 27 år siden ...

Hendes baby ville ikke holde op med at græde. Hun var begyndt at gøre vrøvl ved den sidste station da deres Greyhound-bus fra Bangor var stoppet i Portland for at samle flere passagerer op. Nu, lidt over et om natten, var de næsten nået frem til Boston, og de sidste to timer eller mere havde hun brugt tiden på at få sin spæde datter til at falde til ro. Det var, som hendes venner fra skolen ville sige, ved at gå hende på nerverne.

Manden ved siden af hende var sikkert heller ikke særlig begejstret.

„Jeg er virkelig ked af det her,“ sagde hun. Det var første gang siden han var steget på bussen at hun havde vendt sig rundt for at tale til ham. „Normalt er hun ikke så muggen. Det er vores første rejse sammen. Jeg tror at hun er ivrig efter at nå frem til vores mål.“

Manden blinkede langsomt til hende og smilede med lukket mund. „Hvor er I på vej hen?“

„New York City.“

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

„Ah. The Big Apple,“ mumlede han. Hans stemme var tør og indestængt. „Har du familie der?“

Hun rystede på hovedet. Det eneste familie hun havde, boede ude på bøhlandet i nærheden af Rangeley, og de havde gjort det klart for hende at hun måtte klare sig selv fra nu af. „Jeg er på vej dertil for at arbejde. Jeg mener, jeg håber på at finde arbejde der. Jeg vil gerne være danser. Måske på Broadway eller sammen med de der Rockettes.“

„Tja, du er i hvert fald køn nok.“ Manden stirrede på hende. Der var mørkt i bussen, men hun syntes at der var noget underligt ved hans øjne. Igen sendte han hende et anstrengt smil. „Med en krop som din burde du kunne blive en stjerne.“

Rødmende så hun ned på sin vrælende baby. Hendes kæreste tilbage i Maine plejede også at sige sådan nogle ting til hende. Han plejede at sige mange ting til hende for at lokke hende med ind på bagsædet af sin bil. Men han var ikke hendes kæreste længere. Det havde han ikke været siden hun som junior i high school var begyndt at bule ud med hans barn.

Hvis hun ikke var droppet ud for at få barnet ville hun have dimmitteret denne sommer.

„Har du fået noget at spise i dag?“ spurgte manden da bussen sagtnede farten og drejede ind på stationen i Boston.

„Ikke rigtig.“ Hun vuggede forsigtigt sin lille pige i armene selvom det ikke lod til at have nogen virkning. Hun var rød i hovedet og hendes små knytnæver fløj omkring mens hun stadig græd som om verden var ved at gå under.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

„Hvilket tilfælde,“ sagde den fremmede. „Jeg har heller ikke fået noget at spise. Jeg kunne godt klare at få en bid. Har du lyst til at gøre mig selskab?“

„Nej. Jeg er okay. Jeg har nogle kiks i tasken. Og desuden så tror jeg nok at det her er den sidste bus til New York City i nat, så jeg har ikke tid til så meget andet end at skifte babyen og så stige om bord igen. Men tak alligevel!“

Han sagde ikke mere, men betragtede hende bare samle sine få ting sammen efter at bussen var stoppet. Derefter rejste han sig så hun kunne komme forbi ham og ud til stationens toiletter.

Da hun kom ud fra toilettet ventede manden på hende.

Hun følte et stik af ængstelse ved at se ham stå der. Han havde ikke virket så stor da han sad ved siden af hende. Og nu da hun så ham igen kunne hun se at der helt bestemt var noget mærkeligt ved hans øjne. Var han på stoffer eller sådan noget?

„Hvad sker der?“

Han smålo stille. „Jeg sagde det jo til dig. Jeg har brug for næring.“

Det var en underlig måde at udtrykke sig på.

Hun kunne ikke undgå at bemærke at der kun var ganske få personer på stationen så sent. Og det var begyndt at regne let. Regnen gjorde fortovet vådt og sendte de sidste omstrejfere i dækning. Hendes bus holdt i tomgang i sin bane og var allerede begyndt at lade folk stige på igen. Men for at kunne stige om bord var hun nødt til at komme forbi ham først.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Hun trak på skuldrene, alt for træt og ængstelig til at bekymre sig om hans lort. „Hvis du er så sulten så sig det til McDonald’s. Jeg er ved at komme for sent til bussen ...“

„Hør her, søk ...“ Han bevægede sig så hurtigt at hun ikke nåede at fatte hvad der skete. Det ene øjeblik stod han en meter fra hende og det næste øjeblik havde han lukket sin hånd om hendes hals så hun ikke kunne få luft. Han skubbede hende baglæns ind i terminalbygningens skygger. Ind i skyggerne hvor ingen ville bemærke det hvis hun blev slået ned. Eller det der var værre. Hans mund var så tæt på hendes ansigt at hun kunne lugte hans ækle ånde. Hun så hans skarpe tænder da han krængede læberne tilbage og hvæsende en forfærdelig trussel. „Du hverken rører dig eller siger et ord, ellers tvinger jeg dig til at se på mens jeg spiser din mægunges saftige lille hjerte.“

Hendes baby klagede sig hylende i hendes arme, men selv sagde hun ikke spor.

Hun ikke så meget som overvejede at bevæge sig.

Det eneste der betød noget var hendes baby. At sørge for at hun var i sikkerhed. Og hun turde ikke gøre noget som helst, heller ikke da de skarpe tænder huggede ud efter hende og bed hende hårdt i halsen.

Hun stod fuldstændig lammet af frygt og knugede sin baby ind til sig da hendes angriber gav sig til at suge kraftigt på det blødende, gabende sår som han havde lavet i hendes hals. Hans fingre blev længere der hvor han holdt om hendes hoved og skulder, og neglene gravede sig ind i hende som en dæmons kløer. Han gryntede og sugede kraf-

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

tigere med sin mund med de skarpe tænder. Selvom hendes øjne var vidt åbne af skræk, forsvandt hendes syn, og hendes tanker begyndte at snuble over hinanden. Alt omkring hende blev mudret.

Han var ved at slå hende ihjel. Monsteret var ved at slå hende ihjel. Og bagefter ville han slå hendes baby ihjel også.

„Nej.“ Hun gispede efter luft, men smagte kun blod. „For helvede – Nej!“

Med et desperat opbud af viljestyrke hamrede hun sit hoved sidelæns ind i hans. Da han snerrede og overrasket trak sig lidt tilbage rev hun sig fri af hans greb. Hun snublede og var lige ved at lande på knæene da hun endelig fik rettet sig op. Med den ene arm rundt om sit hylende barn og den anden hånd på det våde, brændende sår på sin hals, bakkede hun langsomt væk fra skabningen der løftede hovedet og snerrede ad hende med lysende gule øjne og blodplettede læber.

„Åh, gud,“ stønnede hun og følte kvalme ved synet.

Hun tog endnu et skridt baglæns, snurrede omkring og gjorde sig klar til at løbe, også selvom det var meningsløst.

Da fik hun øje på den anden.

Barske, ravfarvede øjne stirrede direkte igennem hende, men den hvæsen der kom ud mellem hans store, glitrende hugtænder lovede død. Hun troede at han ville springe på hende og afslutte det som den første havde startet, men det gjorde han ikke. Gutturale ord blev hidsigt udvekslet mellem de to mænd og så skred den nyankomne forbi hende med en lang sølvklinge i hånden.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Tag barnet og gå.

Kommandoen syntes at komme ud af ingenting og skar sig igennem hendes tågede tanker. Den blev gentaget, denne gang i et skarpere tonefald der satte hende i gang. Og hun løb.

I blind panik og med tanker der var lammede af frygt og forvirring løb hun væk fra terminalbygningen og ned ad en nærliggende gade. Hun flygtede længere og længere ind i den ukendte by, ud i natten. Hysteriet hagede sig fast i hende og fik samtlige lyde til at virke monstrøse og dødbringende, selv lyden af hendes egne løbende fødder.

Og hendes baby ville ikke holde op med at græde.

De ville blive opdaget hvis ikke hun fik babyen til at tie stille. Hun burde putte hende i seng i hendes dejlige, varme vugge. Så ville hendes lille datter være glad. Så ville hun være i sikkerhed. Ja, det var det hun var nødt til at gøre. Putte babyen i seng et sted hvor monstrene ikke ville kunne finde hende.

Hun var selv træt, men hun kunne ikke hvile sig. Det var for farligt. Hun ville blive nødt til at vende hjem inden hendes mor opdagede at hun havde sneget sig ud igen. Hun var følelsesløs og desorienteret, men hun var nødt til at løbe. Og det gjorde hun så. Hun løb indtil hun faldt sammen, udmattet og ude af stand til at tage endnu et skridt.

Da hun vågnede lidt senere var det til følelsen af at hendes tanker var ved at krakelere og falde fuldstændig fra hinanden som en revnet æggeskal. Fornuften sivede ud af hende og virkeligheden forvandlede sig til noget mørkt og

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

glat, noget som bevægede sig længere og længere uden for hendes rækkevidde.

Hun hørte dæmpet gråd et sted i det fjerne. Det var sådan en spød lyd. Hun lagde hænderne for sine ører, men hun kunne stadig høre den hjælpeløse, svage klynken.

„Shh,“ mumlede hun og rokkede frem og tilbage. „Vær stille nu, babyen sover. Vær stille vær stille vær stille ...“

Men gråden fortsatte uden stop. Den skar hende i hjertet mens hun sad i den snavsede gade og stirrede på det kommende daggry uden rigtig at se det.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

KAPITEL 1

Nu ...

„Virkelig bemærkesværdigt. Bare se på brugen af lys og skygge ...“

„Kan du se hvordan det her billede ligesom antyder stedets tristede, idet det på samme tid giver udtryk for et glimt af håb?“

„... en af de yngste fotografer som er blevet inkluderet i museets samling af moderne kunst.“

Gabrielle Maxwell stod et stykke væk fra mængden af udstillingsbesøgende med et glas champagne i hånden og hørte endnu en gruppe ansigtsløse, unavngivne VIP'er udtrykke deres henrykkelse over de 24 sort/hvide fotografier der var udstillet på galleriets vægge. En smule uforstående betragtede hun billederne fra den modsatte ende af rummet. Det var gode fotografier – en smule rå og anderledes idet de forestillede forladte fabrikker og øde værfter uden for Boston – men hun forstod ikke rigtig hvad alle andre så i dem.

Men igen, det gjorde hun aldrig. Gabrielle tog bare bille-

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

derne. Hun overlod fortolkningen og i sidste ende påskønnelsen til andre. Hun havde altid været indadvendt og det gjorde hende ubehageligt til mode at modtage så meget ros og opmærksomhed ... men det betalte regningerne. Ret godt endda. Her til aften betalte de tillige regningerne for hendes ven Jamie som ejede dette smarte, lille kunstgalleri på Newbury Street, som netop nu, ti minutter før lukketid, stadig vrimlede med mulige købere.

Gabrielle kunne ikke vente til det hele var overstået. Hun var helt følelsesløs efter at have hilst på alle og smilet til dem, lige fra de gifte, rige kvinder fra Back Bay til de tatoverede og piercedede goth'ere, der alle forsøgte at imponere hinanden – og hende – med analyser af hendes billeder. Hun havde gemt sig i skyggerne den sidste times tid og overvejede seriøst at snige sig væk for i stedet at nyde et varmt karbad, og bagefter den bløde seng der stod og ventede på hende i hendes lejlighed i den østlige del af byen.

Men hun havde lovet sine få venner, Jamie, Kendra og Megan, at hun ville tage ud at spise med dem og få et par drinks efter udstillingen. Efter de sidste omstrejfer havde afsluttet deres køb og var gået, blev Gabrielle omgående ledt ud i en ventende taxa før hun havde en chance for at snige sig udenom.

„Sikke en vidunderlig aften!“ Jamies androgyne, lyse hår fejede rundt om hans ansigt da han lænede sig hen over de to andre kvinder for at gribe Gabrielles hånd. „Jeg har aldrig haft så mange besøgende i galleriet i en weekend, og aftenens salg var fantastisk! Tusind tak for at du lod mig

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

udstille dine fotografier.“

Gabrielle smilede ad sin vens begejstring. „Selvfølgelig. Du behøver ikke at takke mig.“

„Det var ikke alt for forfærdeligt for dig, vel?“

„Hvordan kunne det være det når halvdelen af Boston lagde sig for hendes fødder?“ sagde Kendra overstrømmende før Gabrielle kunne nå at svare. „Var det guvernøren jeg så snakke med dig over kanapéerne?“

Gabrielle nikkede. „Han tilbød mig en bestilling på nogle originale værker til sit sommerhus i The Vineyard.“

„Fedt!“

„Ja,“ svarede Gabrielle uden særlig meget entusiasme. Hun havde en stak visitkort i baglommen som ville kunne give hende mindst et års fast arbejde, men hvorfor havde hun så lyst til at åbne taxaens vindue og lade vinden tage dem?

Hun fæstnede sit blik på natten uden for taxaen, og med en underlig distanceret følelse betragtede hun lysene og livet glide forbi. Gaderne vrimlede med folk. Par der gik hånd i hånd, og venner i grupper der lo og snakkede. Alle så ud til at more sig. De spiste ved caféborde foran tjekkede små restauranter og stoppede op for at kigge på udstillingerne i butiksvinduerne. Overalt pulserede byen af farver og liv. Gabrielle observerede det hele med sit kunstneriske blik, men alligevel følte hun ikke noget. Virvaret af liv syntes at drøne forbi hende uden hendes deltagelse, og det samme gjaldt hendes eget. Oftere og oftere havde hun på det seneste følt at hun var fanget på en karrusel som ikke

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

ville holde op med at snurre rundt. Det var som om hun sad fast i en ond cirkel af tidsspilde og formålsløshed.

„Er der noget galt, Gabby?“ spurgte Megan der sad ved siden af hende i taxaen. „Du virker så stille.“

Gabrielle trak på skuldrene. „Undskyld. Jeg er bare ... det ved jeg ikke. Træt, måske.“

„Giv kvinden en drink, omgående!“ drillede den mørkhårede sygeplejerske Kendra.

„Nah,“ blandede Jamie sig lusket og katteagtigt. „Det vores Gabby virkelig har brug for er en mand. Du er alt for seriøs, søde. Det er ikke sundt at være så opslugt af sit arbejde. Hav det lidt sjovt! Hvornår har du for resten sidst haft sex?“

Det var alt for længe siden, men Gabrielle holdt ikke rigtig styr på det. Hun havde aldrig haft problemer med at finde dates når hun havde brug for dem, eller sex. Og i de sjældne tilfælde hvor det skete blev hun ikke besat af det på samme måde som hendes venner. Selvom det var så længe siden at hun havde fået noget, mente hun ikke at en orgasme ville kurere hende for hvad det end var der var skyld i hendes rastløshed.

„Jamie har ret, at du ved det,“ sagde Kendra. „Du bliver nødt til at løse lidt op og give slip på dig selv.“

„Og du kan lige så godt begynde nu,“ tilføjede Jamie.

„Øh, det tror jeg ikke,“ sagde Gabrielle og rystede på hovedet. „Jeg har faktisk ikke særlig meget lyst til at blive ude hele natten, venner. De her ferniseringer gør mig altid fuldstændig udkørt og jeg ...“

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

„Chauffør?“ Jamie ignorerede hende og gled frem på kanten af sædet og bankede på plexiglaspladen som adskilte taxachaufføren fra passagererne. „Planen er ændret. Vi har lyst til at feste, så skrot restauranten. Vi vil derhen hvor alle de lækre folk går i byen.“

„Hvis I er til diskoteker så er der lige åbnet et nyt i den nordlige ende af byen,“ sagde taxachaufføren og gnaskede på sit spearmint tyggegummi. „Jeg har kørt ture dertil hele ugen. Faktisk har jeg allerede været der to gange her til aften. Det er en tjekket natklub som hedder La Notte.“

„Uuuh, La Notte,“ spandt Jamie. Han kastede et legesygt blik over skulderen og hævdede det ene elegante øjenbryn. „Det lyder frækt nok for mig, tøser. Af sted med os!“

Klubben La Notte lå i en høj, gotisk-udseende, victoriansk bygning der havde været kendt som St. John's Trinity Parish Church indtil for nylig. Ærkebispedømmet i Boston var blevet tvunget til at lukke adskillige steder af samme type rundt om i byen på grund af udbetalinger i forbindelse med en række præsters sexskandaler. Nu, da Gabrielle og hendes venner banede sig vej igennem den fyldte natklub, ringede synthesizer trance- og dansemusik ud af de enorme højtalere der stod rundt om DJ-pulten, som var placeret på balkonen over alteret. Stroboskoplys blinkede og oplyste kortvarigt tre buede vinduer med farvet glasmosaik. De pulserende lysstråler skar sig igennem de tynde røgskyer der hang i luften og blinkede i takt med den hektiske rytme af hvad der syntes at være én endeløs lang sang.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

På dansegulvet, og på nærmest samtlige kvadratmeter af La Nottes gulvareal samt på galleriet ovenover, gned folk sig op ad hinanden i en vridende, tankeløs sensualitet.

„Hold da kæft,“ råbte Kendra for at overdøve musikken. Hun løftede armene op over hovedet og dansede sig vej gennem den tætte mængde. „Sikke et sted, hva’? Det her er sindssygt!“

De var ikke engang kommet forbi den første klump af gæster før en høj, slank fyr smuttede hen til den sprudlende brunette og bøjede sig ned for at sige noget i hendes øre. Kendra lo hæst og nikkede entusiastisk til ham.

„Fyren vil danse,“ fnisede hun og overlod sin håndtaske til Gabrielle. „Hvordan skal jeg kunne sige nej?“

„Den her vej,“ sagde Jamie og pegede på et lille, tomt bord tæt på baren da deres veninde dansede af sted med sin partner.

De kom alle tre ned at sidde og Jamie bestilte en omgang drinks. Gabrielle scannede dansegulvet for at finde Kendra, men hun var blevet opslugt af den enorme folkemængde. På trods af trykket af folk over det hele kunne Gabrielle ikke slippe af med en følelse af at hun og hendes venner sad i rampelyset. Det var som om de pludselig var udsat for hele klubbens opmærksomhed. Det var en vanvittig tanke. Måske havde hun arbejdet for meget og tilbragt for meget tid alene derhjemme, hvis det at være i en større forsamling kunne få hende til at føle sig så genert. Så paranoid.

„Skål for Gabby!“ udbrød Jamie hen over musikken brølen og løftede sit martiniglas i en hilsen.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Megan løftede også sit og stødte det mod Gabrielles.
„Tillykke med den fantastiske udtilling!“

„Tak, venner.“

Idet Gabrielle nippede til den neongule drink, vendte hendes følelse af at blive betragtet tilbage. Eller rettere, den blev intensiveret. Hun kunne mærke et blik række ud efter sig fra det fjerne mørke i den anden ende af rummet. Da hun kiggede op over martiniglassets kant så hun et glimt af stroboskoplyset blive reflekteret i et par mørke solbriller.

Solbrillerne skjulte et blik der var umiskendeligt rettet mod hende hen over mængden.

Stroboskoplysets hektiske blinken lagde hans barske ansigtstræk i dyb skygge, men Gabrielles øjne opfangede alligevel det hele. Strittende sort hår der faldt løst rundt om en bred, intelligent pande og et par fremtrædende, karakteristiske kindben. En stærk, streng kæbe. Og hans mund ... hans mund var generøs og sensuel, selvom den var kruset i et kynisk, nærmest ubarmhjertigt, lille smil.

Gabrielle kiggede nervøst væk og en bølge af varme bredte sig gennem hendes lemmer. Hans ansigt blev hængende i hendes tanker som om det var brændt fast på samme måde som et billede på en rulle film. Hun satte sin drink fra sig og samlede mod til endnu en gang at kigge over mod hvor han stod. Men han var væk.

Et højt brag lød fra den anden side af baren og det fik Gabrielle til hurtigt at kigge sig over skulderen. Fra et af de tætpakkede borde dryppede spiritus ned på gulvet fra adskillige knuste glas som lå spredt ud over bordets sort-

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

lakerede overflade. Fem fyre iført mørkt lædertøj og solbriller diskuterede med en anden fyr som havde en Dead Kennedy's undertrøje på og et par lasede, forvaskede jeans. En af bøllerne i læder havde sin arm slynget rundt om en platinblond, beruset pige der lod til at kende punkeren. Åbenbart hendes kæreste. Han rakte ud efter hendes arm, men hun slog hans hånd til side og bøjede hovedet til siden for at lade en af bøllerne trykke munden mod hendes hals. Hun gløede trodsigt på sin rasende kæreste alt imens hun legede med fyrens brune hår. Han var som fæstnet til hendes hals.

„Det er sygt,“ sagde Megan og vendte sig væk da situationen eskalerede.

„Det er det helt bestemt,“ tilføjede Jamie, downede det sidste af sin martini og signalerede til serveringspersonalet at han ønskede en ny omgang. „Truntens mor har øjensynligt glemt at fortælle hende at det er en dårlig idé at tage med en anden hjem end den man er taget af sted sammen med.“

Gabrielle betragtede det hele endnu et øjeblik, hvilket var længe nok til at se en anden rocker komme hen og dække pigens åbne mund. Hun accepterede dem begge og hendes hænder kom op for at kærtegne det mørke hoved ved hendes hals og det lyse som snavede hendes ansigt så vildt at det så ud som om han havde tænkt sig at æde hende levende. Punkerkæresten skreg en række ukvemsord ad pigen, gjorde derefter omkring og skubbede sig vej igennem tilskuerflokket.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

„Det her sted giver mig myrekryb,“ tilstod Gabrielle der netop nu fik øje på nogle andre der sniffede baner af kokain i den fjerne ende af den lange marmorbar.

Det virkede ikke som om hendes venner hørte hende over den dunkende musik og de lod heller ikke til at dele hendes uro. Der var et eller andet her som ikke var helt som det burde være, og Gabrielle kunne ikke slippe af med følelsen af at det på et eller andet tidspunkt ville gå galt i nat. Jamie og Megan begyndte at snakke sammen om nogle lokale bands, og Gabrielle der sad på den anden side af bordet drak det sidste af sin martini idet hun ventede på en chance for at bryde ind og sige 'tak for i aften'.

Således overladt til sig selv lod hun blikket glide ud over havet af vuggende hoveder og svajende kroppe. I al hemmelighed ledte hun efter de solbrilledækkede øjne som havde iagttaget hende før. Var han sammen med de andre bøller? Tilhørte han den bande rockere som stadig lavede ballade? Han var klædt ligesom dem og han havde helt klart den samme mørke, farlige aura omkring sig.

Hvem han end var, så kunne Gabrielle i hvert fald ikke finde ham nu.

Hun lænede sig tilbage i stolen og var nær sprunget ud af sit gode skind da et par hænder lagde sig på hendes skuldre bagfra.

„Det er her I gemmer jer! Jeg har ledt efter jer over det hele!“ sagde Kendra og lænede sig ind over bordet. Hun lød stakåndet og ivrig på samme tid. „Kom med. Jeg har fundet et bord til os i den modsatte ende af klubben. Brent

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

og nogle af hans venner vil feste sammen med os!“

„Fedt!“

Jamie var allerede sprunget op og klar til at gå. Megan tog en ny martini i den ene hånd og Kendras og sin egen taske i den anden. Da Gabrielle ikke skyndte sig at slutte sig til dem, tøvede Megan.

„Kommer du?“

„Nej.“ Gabrielle rejste sig og lagde stroppen fra sin håndtaske over skuldren. „Smut I bare hen og mor jer. Jeg er helt færdig. Jeg tror bare at jeg går ud og tager en taxa hjem.“

Kendra så på hende som en surmulende, lille pige. „Gabby, du kan ikke bare gå!“

„Vil du have selskab på hjemturen?“ tilbød Megan selv om Gabrielle kunne se at hun hellere ville blive her sammen med de andre.

„Jeg skal nok klare mig. Hyg jer og pas godt på jer selv, okay?“

„Er du sikker på at du ikke vil blive lidt? Bare en enkelt drink mere?“

„Nej. Jeg bliver virkelig nødt til at smutte ud og få noget frisk luft.“

„Gør som du vil,“ skændte Kendra der lod som om hun var sur. Hun kom hen og gav Gabrielle et hurtigt kys på kinden. Da hun trak sig tilbage fangede Gabrielle en duft af vodka, og nedenunder den noget som var mindre åbenlyst. Noget moskusagtigt og underligt metallisk. „Du er en lyseslukker, Gabby, men jeg elsker dig alligevel.“

Kendra blinkede til hende og greb så Jamie og Megan

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

under armen og begyndte legesygt at trække dem med igennem den dansende folkemængde.

„Ring til mig i morgen,“ mimedede Jamie over skulderen idet trioen langsomt blev opslugt af mængden.

Gabrielle begyndte straks at begive sig over mod døren, ivrig efter at slippe ud af natklubben. Jo længere tid hun tilbragte her jo højere syntes musikken at blive. Den dunkede i hendes hoved og gjorde det svært at tænke, svært at fokusere på sine omgivelser. Folk skubbede til hende fra alle sider da hun prøvede på at mase sig forbi dem, og hun blev klemmt imellem de dansende, spjættende og hoftevidende kroppe. Hun blev puffet til og gramset på af usete hænder i mørket indtil hun endelig tumlede ud i forhallen nær klubbens indgang og ud igennem de tunge dobbeltdøre.

Natten var mørk og kølig. Hun tog en dyb indånding og forsøgte at blive klar i hovedet efter al den larm og røg og den generelt foruroligere atmosfære inde på La Notte. Musikken dunkede fortsat herude og stroboskoblyset blinkede stadig som små eksplosioner i de farvede mosaikvinduer bag hende, men Gabrielle slappede en smule af nu da hun var fri.

Ingen lagde videre mærke til hende da hun skyndte sig hen til kantstenen for at fange en taxa hjem. Der var kun få personer udenfor. Nogle af dem gik forbi nede på fortovet og andre var på vej op ad betontrappen til natklubben. Hun fik øje på en gul taxa der var på vej i hendes retning og stak en arm i vejret for at vinke den over.

„Taxa!“

LARA ADRIAN

MIDNIGHT BREED

KYS VED MIDNAT

Mens den tomme taxa navigerede igennem nattetrafikken og brølende stoppede op ved siden af hende, bragede natklubbens døre pludselig op som om de var blevet ramt af en orkan.

„Hey, mand! Hvad fanden?!“ På trappen bag ved Gabrielle steg en mandlig stemme til en oktav der lå lige nord for frygt. „Rør mig igen og jeg skal fandme ...“

„Og du skal fandme hvad?“ håned en anden dybere og farligere stemme som blev bakket op af adskillige andre der smålo som om det her var god underholdning.

„Ja, fortæl os det, dit fucking lille punkerrøvhul. Hvad har du tænkt dig at gøre?“

Gabrielle havde lukket fingrene om taxaens dørhåndtag og drejede hovedet, halvt ængstelig og halvt i frygtelig visshed om hvad hun ville få at se. Det var banden fra baren, rockerne eller hvad de nu var, iklædt sort læder og solbriller. De stillede sig alle seks i en ring omkring punkerkæresten og skiftedes til at prikke til ham. Som om de var en flok ulve der legede med deres bytte.

Knægten langede ud efter en af dem, men ramte ikke og situationen forværredes i løbet af et øjeblik.

På én gang kom slagsmålet brasende ned mod Gabrielle. Banden af bøller smed punkeren op på taxaens kølerhjem og hamrede deres knytnæver ind i knægtens ansigt. Blod plaskede som regndråber fra hans næse og mund og noget af det ramte Gabrielle. Hun tog et skridt baglæns, rystet og forfærdet. Knægten kæmpede for at slippe væk, men hans angrebsmænd var fortsat over ham og bankede ham med

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

et så frådende raseri at Gabrielle knap nok kunne fatte det.

„Kom ned fra min fucking bil!“ råbte taxachaufføren ud ad sit åbne vindue. „For helvede da også! Tag et andet sted hen, for fanden!“

En af angriberne vendte hovedet i retning af taxachaufføren, smilede et skrækkeligt smil og smadrede så sin store knytneve ned i forruden og reducerede den til et spindelvæv af revner. Gabrielle så taxachaufføren slå korsets tegn for sig mens hans mund bevægede sig lydløst inde i bilen. Først lød en knasen af gear og derefter en hvinen af dæk da taxaen rykkede baglæns og smed sin byrde ned fra kølerhjelm.

„Vent!“ råbte Gabrielle. For sent.

Hendes lift hjem, hendes vej væk fra dette brutale sted, var borte. Med en kold klump af frygt i halsen så hun taxaen drøne væk. Den fræsede ud på gaden og dens baglygter forsvandt hurtigt i mørket.

Og på fortovet viste de seks rockere ikke deres offer nogen nåde. De var alt for optaget af at banke punkeren synder og sammen til at lægge rigtig mærke til Gabrielle.

Hun drejede omkring og fór op ad trappen til La Nottes indgang alt imens hun ragede rundt i lommerne efter sin mobiltelefon. Hun fandt den og tændte for den. Samtidig med at hun ringede op til alarmcentralen slog hun dørene til natklubben op og tumlede ind i forhallen med panikken hamrende i brystet. Over musikken, stemmernes larm og sit hjertes løbske dundren kunne Gabrielle kun høre statisk støj i telefonen og tog den væk fra øret ...

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Ingen forbindelse.

„Pis!“

Hun prøvede igen. Uden held.

Gabrielle løb ind på klubbens dansegulv og råbte desperat ud i larmen.

„Hjælp! Hjælp! Jeg har brug for hjælp!“

Det lod ikke til at nogen hørte hende. Hun prikkede folk på skuldrene, hev dem i ærmerne og praktisk talt rystede en tatoveret militæragtig fyrs arm, men ingen lagde mærke til hende. De så ikke engang på hende, men dansede bare videre og snakkede som om hun slet ikke var der.

Var det en drøm? Et underligt forskruet mareridt hvor det kun var hende der lagde mærke til volden ude foran natklubben?

Gabrielle opgav at kontakte de fremmede og besluttede sig i stedet for at lede efter sine venner. Mens hun begav sig gennem klubbens mørke, blev hun ved med at trykke på opkaldsknappen i håb om at hun ville få et ordentligt signal. Det fik hun ikke og det gik snart op for hende at hun aldrig ville kunne finde Jamie og de andre i den enorme menneskemængde.

Hun løb frustreret og forvirret tilbage til natklubbens udgang. Måske kunne hun få fat på en billist, en politibetjent, en eller anden!

Iskold natteluft slog hende imøde da hun skubbede dørene op og trådte udenfor. Hun skyndte sig ned ad det første sæt betontrapper, gispende efter vejret og usikker på hvad det var hun var ved at begive sig ud i. Ene kvinde mod seks

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

bandemedlemmer der sikkert var på stoffer. Men hun kunne ikke få øje på dem.

De var væk.

En gruppe unge mennesker kom langsomt op ad trappen. Den ene af dem spillede luftguitar og de andre snakkede om at svinge forbi et rave senere.

„Hej,“ sagde Gabrielle halvt i forventning om at de bare ville gå forbi hende. De stoppede op og smilede til hende selvom hun med sine 28 år sikkert var næsten dobbelt så gammel som dem.

Den unge fyr i spidsen af gruppen nikkede muntert til hende. „Hva' så?“

„Har nogen af jer ...“ Hun tøvede, usikker på om hun skulle være lettet over at dette åbenbart alligevel ikke var en drøm. „Så nogen af jer den slåskamp som fandt sted herude for et par minutter siden?“

„Har der været slåskamp? Sejt!“ sagde gruppens headbanger.

„Nåh, du,“ svarede en anden. „Vi er kun lige kommet. Vi har ikke set noget som helst.“

De gik forbi hende og op ad de resterende trin. Alt hvad Gabrielle kunne gøre var at kigge sig omkring og spekulere på om hun mon var ved at miste forstanden. Hun gik ned til vejen. Der var blod på fortovet, men punkeren og hans overfaldsmænd var forsvundet.

Gabrielle stod under en gadelampe og forsøgte at gnide noget varme i sine arme. Hun snurrede rundt for at kigge ned langs gaden i sin søgen efter tegn på den voldsepisode,

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

som hun havde været vidne til få minutter tidligere.

Intet.

Men så ... hørte hun det.

Lyden kom fra en smal, mørklagt gyde på hendes højre side. En skulderhøj betonmur agerede akustisk forstærker og sørgede for at de svage, dyreagtige grynt blev båret ud på gaden. Gabrielle kunne ikke rigtig placere den ulækre, våde lyd som fik blodet til at fryse til is i hendes årer og udløste en instinktiv frygt i samtlige af hendes krops nerver.

Hendes fødder bevægede sig. Ikke væk fra kilden til den forstyrrende lyd, men hen imod den. Hendes mobiltelefon var som en mursten i hendes hånd. Hun holdt vejret. Det gik ikke op for hende at hun ikke trak vejret, før hun var nået et par skridt ind i gyden og hendes blik faldt på en gruppe skikkelser længere fremme.

Bøllerne med solbriller og lædertøj.

De sad sammenkrummede på hænder og knæ, og de rev og flåede i noget. I det svage lys ude fra gaden fik Gabrielle et glimt af en stump stof som lå i nærheden af massakren. Det var punkerens undertrøje som var flænset og plettet.

Gabrielles finger der svævede over opkaldsikonet på hendes mobiltelefon, lagde sig lydløst oven på den lille knap. Der lød en stille ringen og så flængede en politimands stemme igennem nattens stilhed som et pistolskud.

„Alarmcentralen. Hvad kan jeg hjælpe med?“

En af rockerne drejede hovedet på grund af den pludselige forstyrrelse. Vilde, hadfyldte øjne naglede Gabrielle til stedet som daggertyer. Hans ansigt var vådt og glinsende af

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

blod. Og hans tænder! De var skarpe som et dyrs. Det var faktisk ikke bare tænder, men hugtænder som han blottede da han åbnede munden for at hvæse et skrækkeligt ukendt ord ad hende.

„Alarmcentralen,“ sagde politimanden igen. „Vær venlig at fortælle hvad jeg kan hjælpe dig med.“

Gabrielle kunne ikke sige noget. Hun var så rystet at hun knap nok kunne trække vejret. Hun tog mobiltelefonen op til munden, men hun kunne ikke få sin mund til at forme bare et enkelt ord.

Hendes opkald efter hjælp var spildt.

Det vidste hun med en marvdyb, ubehagelig sikkerhed, så Gabrielle gjorde det eneste logiske der faldt hende ind. Med rystende hænder vendte hun mobilen over mod banden af sadistiske rockere og klikkede på knappen med kameraet. Blitzen lyste kortvarigt gyden op.

De vendte alle sammen opmærksomheden mod hende nu og rakte hænderne op for at skærme for deres øjne der var gemt bag solbrillerne.

Åh, shit. Måske havde hun stadig en chance for at slippe levende igennem denne forbandede nat. Gabrielle trykkede på kameraknappen igen og igen mens hun trak sig tilbage gennem gyden og ud mod gaden. Hun hørte mumlende stemmer, snerrende forbandelser og lyden af skridt, men hun turde ikke vende sig om. Ikke engang da der lød en hvislen af stål bag hende som blev efterfulgt af rasende og smertefulde overjordiske skrig.

Gabrielle spurtede ud i natten drevet af en blanding af

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

adrenalin og frygt, og stoppede ikke før hun fandt en taxa der holdt i tomgang på Commercial Street. Hun sprang ind og smækkede døren. Hun gispede og var ude af sig selv af skræk.

„Kør mig til den nærmeste politistation!“

Taxachaufføren lagde en hånd på nakkestøtten på sædet ved siden af sig og vendte sig rundt for at kigge på hende med rynkede bryn. „Er du okay?“

„Ja,“ svarede hun automatisk. „Nej,“ sagde hun så, „jeg skal anmelde ...“

Du godeste. Hvad *skulle* hun anmelde? Seks rockeres kannibalistiske ædegilde? Eller den eneste anden mulige forklaring som var mindst lige så utrolig?

Gabrielle mødte taxachaufførens bekymrede øjne. „Vær sød at skynde dig. Jeg har lige været vidne til et mord.“

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

KAPITEL 2

Vampyrer.

Natten var fyldt af dem. Han havde talt mere end 12 af dem på natklubben og de fleste af dem havde spankuleret rundt midt i den halvt påklædte, bølgende mængde for at vælge – og forføre – de kvinder der ville være blodvært for deres tørst den nat. Det var et symbiotisk arrangement som havde tjent Racen godt gennem mere end to årtusinder, en fredfyldt sameksistens der var afhængig af vampyrernes evne til at slette minder fra de mennesker som ernærede dem. Før solen stod op ville en stor mængde blod være blevet spildt, men om morgenen ville Racen vende tilbage til deres darkhavens i og omkring byen, og de mennesker som de havde nydt i nat ville ikke vide det.

Men det var ikke tilfældet i gyden uden for natklubben.

Dette usanktionerede drab ville blive de seks blodtilsolede rovdyrs sidste. De var skødesløse i deres sult og de havde ikke bemærket at de blev overvåget. Hverken mens han observerede dem i klubben eller da han sneg sig efter dem udenfor og betragtede dem fra en afsats to etager oppe på den konverterede kirke.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

De var væk i blodrus, en afhængighedssygdom der engang havde spredt sig som en epidemi blandt Racen og fik så mange af deres egne til at blive lovløse. Ligesom disse der ernærede sig offentligt og planløst fra de mennesker der levede iblandt dem.

Lucan Thorne havde ikke nogen speciel sympati for menneskeheden, men det han følte for de lovløse vampyrer foran sig var endnu mindre. Det var ikke unormalt at se en enkelt eller to vilde vampyrer i løbet af en nats patruljering i en by på størrelse med Boston. Men at finde adskillige der arbejdede sammen og ernærede sig så åbenlyst som disse var mere end bare en smule bekymrende. De lovløse steg igen i antal og de blev mere dristige.

Noget måtte der gøres.

Lucan og adskillige andre af Racen brugte nätterne på jagtekspeditioner, hvis formål det var at opstøve de få inficerede der satte alt det på spil som vampyr racen havde arbejdet så ihærdigt på at opnå. Denne nat forfulgte Lucan sit bytte alene og han var ligeglad med at han var i undertal. Han havde ventet indtil muligheden for at slå til var optimal: når de lovløse grådigt ernærede den afhængighed der styrede deres hjerner.

De var beruset af mere blod end det var sikkert at sætte til livs og de havde fortsat deres hærgen og kæmpet om den unge mands krop mens de snerrede og bed ud efter hinanden som vilde hunde. Lucan havde været klar til at gøre en hurtig ende på dem og ville også have gjort det hvis det ikke havde været fordi en rødhåret kvinde pludselig var dukket

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

op i den mørklagte gyde. På et sekund havde hun ændret hele nattens gang ved at følge efter de lovløse ind i gyden og derefter uforvarende lede deres opmærksomhed væk fra deres bytte.

Samtidig med at lyset fra hendes mobiltelefons blitz eksploderede i mørket bevægede Lucan sig ned fra den skyggefulde afsats og landede på fortovet uden en lyd. Lucans følsomme øjne blev ligesom de lovløses delvist blandede af den pludselige gnist af lys i mørket. Kvinden affyrede en serie af gennemtrængende lysglimt og flygtede fra blodbadet. De få panikslagene klik var højst sandsynligt det eneste der reddede hende fra hans vilde slægtninges vrede.

Men hvor de andre vampyrers sanser var uklare og langsomme på grund af blodrusen, var Lucans skånselsløst klare. Han trak sine våben, to identiske klinger smedet af titaniumlegeret stål, frem fra sin mørke trenchcoat og landede ud for at gøre krav på den nærmeste vampyrs hoved.

Yderligere to fulgte efter og deres kroppe kastede sig rundt idet de påbegyndte deres hurtige cellulære nedbrydning fra en sydende syremasse til aske. Dyriske skrig fyldte gyden da Lucan kappede endnu et hoved af hvorefter han snurrede rundt og spiddede en anden lovløs i brystkassen. Den lovløse hvædede gennem blottede tænder og hugtænderne dryppede af blod. Blege gyldne øjne stirrede foragteligt på Lucan. De store iriser svulmede af sult og opslugte helt pupillerne der var trukket sammen til tynde, vertikale sprækker. Skabningen spjættede, de lange arme rakte ud efter ham og munden strakte sig ud i en afskyelig, fremmed

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

snerren da det specialsmedede stål forgiftede den lovløses blod og reducerede vampyren til en ulmende plet på vejen.

Kun én var tilbage. Lucan hvirvlede omkring for at møde den store mand med begge blade hævet, klar til stød.

Men vampyren var væk. Den var flygtet ud i natten før han kunne nå at dræbe den.

Fandens også.

Han havde aldrig ladet nogle af de skiderikker slippe fra sig før. Han burde heller ikke gøre det nu. Han overvejede at jage den lovløse og dræbe ham, men det ville betyde at han var nødt til at efterlade gerningsstedet ubevogtet, og det var den største sikkerhedsmæssige risiko lige nu. Menneskene måtte ikke opdage det fulde omfang af den fare der levede iblandt dem. På grund af de lovløses vildskab var Lucans art blevet forfulgt og jagtet af mennesker i de gamle dage. Racen ville muligvis ikke overleve en ny hævnens tid når menneskeheden havde teknologien på sin side.

Menneskeheden måtte ikke kende noget til eksistensen af de vampyrer der levede overalt iblandt dem. I hvert fald ikke før de lovløse var blevet undertrykt, eller endnu bedre fuldstændig udryddet.

Da han begyndte at rense området for alle spor efter mordet blev Lucans tanker ved med at vende tilbage til den smukke kvinde med det solbeskinnede hår.

Hvordan var det lykkedes hende at finde de lovløse i gytten?

Selvom det var en meget udbredt overtro blandt menneskene at vampyrer kunne forsvinde i den blå luft som

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

de lystede, så var sandheden en smule mindre bemærkelsesværdig. Velsignede som de var med stor adræthed og hurtighed, kunne de bevæge sig hurtigere end det menneskelige øje kunne registrere. Det var en evne som blev forstærket af vampyrernes avancerede hypnotiske magt over ringere skabninger. Underligt nok virkede denne kvinde immun over for begge dele.

Det gik pludselig op for Lucan at han havde set hende inde på natklubben. Hans blik var blevet ledt væk fra hans bytte af et par sjælfulde øjne og en ånd der virkede næsten lige så fortabt som hans egen. Hun havde også bemærket ham og havde stirret på ham. Trods folkemængden og den indelukkede lugt i klubben havde Lucan kunnet dufte et svagt strejf af parfume på hendes hud. Noget eksotisk og sjældent.

Han kunne også dufte det nu, en skrøbelig nuance der klyngede sig til natten pirrede hans sanser og kaldte på noget primitivt i ham. Hans gummer smertede da hans hugtænder pludselig begyndte at vokse. Det var en fysisk reaktion på en trang – kødelig eller anden – som han var ude af stand til at bremse. Han duftede hende og han hungrede. Han var kun en lille smule bedre end sine lovløse brødre.

Lucan lagde hovedet bagover og trak kvindens duft længere ned i lungerne mens han med sin utrolige lugtesans sporede hende til at være i den anden ende af byen. Som det eneste vidne til de lovløses angreb var det mere end uklogt at lade hende beholde mindet om hvad hun havde set. Lucan ville finde kvinden og gøre hvad der var nødvendigt for

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

at sikre at Racen fortsat var beskyttet.

Og bagest i hans tanker hviskede en ældgammel bevidsthed at hvem end hun var så tilhørte hun allerede ham.

„Jeg siger jo at jeg så det hele. Der var seks af dem og de flåede i fyren med deres hænder og tænder, ligesom dyr. De slog ham ihjel!“

„Miss Maxwell, vi har været igennem det her adskillige gange. Nu er vi alle trætte og natten bliver bare længere.“

I over tre timer havde Gabrielle været på politistationen og forsøgt at afgive forklaring om de rædsler hun havde været vidne til uden for La Notte. De to politibetjente som hun snakkede med havde været skeptiske til at begynde med, men nu var de utålmodige, nærmest fjendtlige. Kort tid efter hun var ankommet havde de sendt en patruljevogn forbi klubben for at tjekke op på situationen og hente det lig som Gabrielle havde fortalt at hun havde set. Der var ikke kommet noget ud af deres besøg. Der var ingen rapporter om bandeoverensstemmelser og ingen beviser af nogen art på at nogen havde lidt overlast. Det var som om hele episoden aldrig havde fundet sted, eller på mirakuløs vis var blevet vasket bort.

„Hvis I bare vil lytte til mig ... hvis I vil kigge på de billeder som jeg tog ...“

„Vi har set dem, miss Maxwell. Adskillige gange nu. Faktisk er der ikke noget af det du har fortalt her i nat der lader til at have rod i virkeligheden. Hverken din udtalelse eller de der grynede, uklare billeder på din mobiltelefon.“

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

„Jeg er ked af at kvaliteten er så dårlig,“ svarede Gabrielle ætsende. „Næste gang jeg er vidne til en blodig nedslagtning begået af psykopatiske bandemedlemmer skal jeg nok huske at have mit Leica og et par ekstra objektiver med.“

„Måske kunne du kunne tænke dig at ændre på din udtalelse,“ foreslog den ældste af de to politibetjente. Hans Boston-accent havde en snært af irsk over sig, et levn fra en ungdom tilbragt i den sydlige del af Boston. Han lod en buttet hånd glide hen over sin vigende hårgrense og skubbede derefter hendes mobiltelefon tilbage over bordet. „Jeg vil gøre opmærksom på at det at afgive en falsk anklage til politiet er en forbrydelse, miss Maxwell.“

„Det her er ikke en falsk anklage,“ insisterede hun, frustreret og mere end bare en smule vred over at blive behandlet som om hun var den kriminelle. „Jeg står ved alt hvad jeg har sagt i nat. Hvorfor skulle jeg finde på sådan noget?“

„Det er noget som du kun selv kan svare på, miss Maxwell.“

„Det her er simpelthen utroligt. I har mit opkald til alarmcentralen.“

„Ja,“ gav betjenten hende ret. „Du ringede ganske rigtigt til alarmcentralen. Desværre er alt hvad vi har statistisk støj på optagelsen. Du sagde ikke noget og du svarede ikke da du blev bedt om at fortælle hvad der var sket.“

„Ja, men altså, det var ret svært at finde ord til at beskrive at jeg lige have set en fyr få revet halsen over.“

Han sendte hende endnu et tvivlende blik. „Den klub,

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

La Notte? Det er et vildt sted har jeg hørt. Ret populært hos goth'erne og raverne ...“

„Hvad er din pointe?“

Politibetjenten trak på skuldrene. „Mange unge går op i nogle virkelig underlige ting nu om dage. Det du så var måske bare en smule sjov som gik lidt over gevind!“

Gabrielle sukkede bandende og rakte ud efter sin mobiltelefon. „Ligner det her en smule sjov som er gået over gevind?“

Hun klikkede på fotoalbummet og kiggede atter en gang på de billeder som hun havde taget. Selvom snapshottene var utydelige og diffuse på grund af blitzten så kunne hun stadig tydeligt se gruppen af mænd der stod i en ring rundt om fyren på jorden. Hun bladrede frem til et andet billede og så det lysende genskin fra adskillige øjne der stirrede direkte ind i linsen samt de svage omrids af ansigter der var fortrukne i dyrisk raseri.

Hvorfor kunne politibetjentene ikke se hvad hun så?

„Miss Maxwell,“ indskød den yngre betjent. Han traskede om på den anden side af skrivebordet og satte sig ned på kanten af det foran hende. Han havde været den mest stille af de to mænd og han havde lyttet med opmærksom koncentration, hvorimod hans partner ikke havde gjort andet end at udspy tvivl og mistro. „Det er tydeligt at du tror at du så noget forfærdelig på natklubben her i nat. Carrigan og jeg ønsker at hjælpe dig, men for at vi kan gøre det bliver vi nødt til at sikre os at vi er på samme bølgelængde.“

Hun nikkede. „Okay.“

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

„Nu har vi din udtalelse og vi har set dine billeder. Det forekommer mig at du er en fornuftig person. Før vi går videre bliver jeg nødt til at spørge dig om du er villig til at lade dig teste for stoffer.“

„For stoffer.“ Gabrielle sprang op af stolen. Nu var hun for alvor vred. „Det her er tåbeligt. Jeg er ikke nogen junkie på syretrip og jeg bryder mig bestemt ikke om at blive behandlet som en sådan. Jeg prøver på at anmelde et mord!“

„Gabby? Gabby!“

Et eller andet sted bag sig hørte Gabrielle Jamies stemme. Hun havde ringet til sin ven umiddelbart efter at hun var nået ind på politistationen fordi hun havde haft brug for trygheden ved at have velkendte ansigter omkring sig efter de rædsler hun havde været vidne til.

„Gabrielle!“ Jamie skyndte sig hen og slog armene om hende i et varmt knus. „Jeg er ked af at jeg ikke kunne komme før, men jeg var allerede hjemme da jeg fik din besked på min mobil. Du godeste, søde! Er du okay?“

Gabrielle nikkede. „Det tror jeg. Tak fordi du kom.“

„Miss Maxwell, hvorfor lader du ikke din ven her følge dig hjem,“ sagde den unge betjent. „Vi kan fortsætte det her på et andet tidspunkt. Måske vil du tænke mere klart efter en god nats søvn.“

De to politimænd rejste sig og gestikulerede til Gabrielle om at gøre det samme. Hun begyndte ikke at diskutere med dem. Hun var træt, fuldstændig udmattet, og hun mente ikke at hun ville kunne overbevise betjentene om hvad hun havde set uden for La Notte, om hun så blev på

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

stationen hele natten. Følelsesløs lod Gabrielle Jamie og de to politibetjente følge sig ud af stationen. Hun var nået halvvejs ned ad trappen til parkeringspladsen da den unge betjent råbte hendes navn.

„Miss Maxwell?“

Hun stoppede og kiggede sig over skulderen. Betjenten stod i stationens projektørlys.

„Hvis det vil give dig en roligere nattesøvn kan vi sende nogen forbi og tjekke op på dig derhjemme. Måske kan han snakke lidt mere med dig, når du først har fået lidt tid til at tænke over din anmeldelse.“

Hun brød sig ikke om hans nedladende tone, men hun kunne ikke mobilisere nok vrede til at afslå hans tilbud. Efter hvad hun havde set i nat ville Gabrielle med glæde tage imod den sikkerhed som et politibesøg kunne give hende, også selvom det var et patroniserende et. Hun nikkede og fulgte så efter Jamie hen til hans ventende bil.

I et stille hjørne på politistationen trykkede en mandlig kontorassistent på print-knappen på sin computer. En laserprinter gik brummende i gang bag ham og spyttede en enkelt rapport ud. Assistenten sank den sidste slurk kolde kaffe fra sit Red Soxkrus, rejste sig fra sin vakkelvorne beigefarvede stol og gik stille og roligt hen for at hente dokumentet i printeren.

Der var stille på stationen som var så godt som tom under midnatsskiftets pause. Men selv hvis stedet havde sydet af aktivitet ville ingen have lagt mærke til den reservede,

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

akavede praktikant der for det meste holdt sig for sig selv.

Det var det fine ved hans rolle.

Det var derfor han var blevet udvalgt.

Han var ikke det eneste medlem af styrken der var blevet rekrutteret. Han vidste at der var andre, selvom deres identiteter blev holdt hemmelige. Det var mere sikkert og ukompliceret på den måde. Han kunne faktisk ikke huske præcis hvor længe det var siden han havde mødt sin mester for første gang. Han vidste bare at han nu levede for at tjene.

Med rapporten knuget i den ene hånd tøffede assistenten ned ad gangen på jagt efter et sted hvor han ikke ville blive forstyrret. Frokostrummet, der aldrig var tomt ligegyldigt hvad tid på døgnet det var, blev i øjeblikket brugt af et par sekretærer og Carrigan, en fed, højrøstet betjent der gik på pension ved ugens udgang. Han pralede med den første-klasses handel som han havde indgået på en ejerlejlighed i en eller anden fjern afkrog af Florida, uden at kvinderne tog videre notits af ham. De to sekretærer sad og skyllede daggammel sandkage med glasur ned med et par cola light.

Assistenten lod en hånd løbe igennem sit lysebrune hår og gik forbi døråbningen hen mod toiletterne for enden af gangen. Med hånden på det medtagne dørhåndtag tøvede han ud for herretoilettet. Diskret kiggede han bag sig. Da han havde sikret sig at ingen så ham bevægede han sig videre til den næste dør som førte ind til stationens rengøringsrum. Det var meningen at det skulle være aflåst, men det var det sjældent. Der var alligevel ikke meget at stjæle

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

derinde, medmindre man var til billigt toiletpapir, salmiakspiritus og brune papirhåndklæder.

Han trykkede håndtaget i bund og skubbede den gamle ståldør op. Da han var trådt ind i det lille mørke rum låste han døren indefra og fiskede sin mobiltelefon op af forlommen på sine kakibukser. Han trykkede på hurtigkald og ringede op til det eneste nummer der var gemt på mobilen, som var en ældre model med taletidskort så den ikke kunne spores. Telefonen duttede to gange og blev så ildevarslende stille, hvilket var ensbetydende med hans mesters umiskendelige dominerende tilstedeværelse.

„Mester,“ henåandede assistenten. Hans stemme var en ærbødig hvisken. „Jeg har informationer til dig.“

Hurtigt og lavmælt videregav han en grundig beskrivelse af Maxwell-kvindens besøg på stationen, inklusive alle detaljerne fra hendes anmeldelse om et banderelateret mord i midtbyen. Assistenten hørte en knurren og den svage hvislen af ånde som blev opfanget af mobiltelefonens mikrofon, mens hans mester absorberede nyhederne i stilhed. Han kunne mærke raseriet i den langsomme, ordløse udånding og det gav ham kyldegysninger.

„Jeg har lavet en personsøgning på hende for dig, mester – på det hele,“ sagde han. Derefter læste han Gabrielles adresse, hendes hemmelige telefonnummer og meget mere op i den svage glød fra mobiltelefonens display. Den krybende hånddancer var meget ivrig efter at tilfredsstille sin frygtede og magtfulde mester.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

KAPITEL 3

To hele dage gik.

Gabrielle forsøgte at lægge de rædsler bag sig som hun havde været vidne til i gyden uden for La Notte. Hvad betød det overhovedet? Ingen havde troet på hende. Hverken politiet, der stadig ikke havde sendt nogen forbi for at tjekke op på hende sådan som de havde lovet, eller hendes venner.

Jamie og Megan der havde set de læderklædte bøller chikanere punkeren inde på natklubben sagde, at gruppen havde forladt etablissementet uden postyr på et eller andet tidspunkt i løbet af natten. Kendra havde været for optaget af Brent, fyren som hun havde samlet op på dansegulvet, til at lægge mærke til noget som helst. Ifølge betjentene på stationen den lørdag nat havde patruljen som de havde sent af sted til La Notte fået den samme forklaring af alle de havde spurgt. Der havde været et kortvarigt håndgemæng i baren, men der var ingen der nævnte noget om et slagsmål uden for klubben.

Ingen havde set det overfald som hun havde anmeldt. Der var ikke blevet indleveret nogen på hospitalet eller i

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

lighuset. Ikke engang taxachaufføren havde indgivet en skadesanmeldelse.

Intet.

Hvordan kunne det være? Var hun seriøst begyndt at lide af vrangforestillinger?

Det var som om Gabrielles øjne var de eneste der virkelig havde været åbne den nat. Enten havde hun alene været vidne til noget uforklarligt, eller også var hun ved at miste forstanden.

Måske en smule af begge dele.

Hun kunne ikke håndtere konsekvenserne af den tanke, så hun søgte trøst i den eneste ting der gjorde hende glad. Bag den lukkede dør til hendes specialbyggede mørkekammer i byhusets kælder sænkede hun et stykke fotopapir ned i bakken med fremkaldervæske. Ud af det blege ingenting begyndte et billede at tage form under væskens overflade. Hun betragtede det komme til live. Der var en ironisk skønhed i efeuens stærke tentakler der spredte sig ud over den forfaldne murstensfacade på en gammel sindssygeanstalt i gotisk stil som hun for nylig havde opdaget lidt uden for byen. Det var blevet bedre end hun havde forventet og talte nu til hendes artistiske side idet der var potentiale til en hel serie med det hjemsøgte, øde sted som omdrejningspunkt. Hun lagde det til side og fremkaldte et andet fotografi. Dette var et nærbillede af et spædt fyrretræ der var skudt op mellem de skæve, revnede fliser på en for længst forladt tømmerplads.

Billederne fik hende til at smile når hun løftede dem ud af

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

opløsningen og hængte dem til tørre på tørresnoeren. Hun havde omkring ti mere af disse oppe på sit arbejdsbord i lejligheden. Ironiske vidnesbyrd på naturens stædighed og menneskehedens tåbelige grådighed og arrogance.

Gabrielle havde altid følt sig som lidt af en outsider, en slags stiltiende observant, lige siden hun var helt lille. Hun mente at det måtte være fordi hun ikke havde nogen forældre, eller nogen familie overhovedet, bortset fra det par der havde adopteret hende da hun var en problematisk 12-årig som blev sendt fra plejefamilie til plejefamilie. Mr. og Mrs. Maxwell var et barnløst par fra den øvre middelklasse der havde fået ondt af hende, men selv deres accept havde været forbeholden. Gabrielle var omgående blevet sendt på kostskole, sommerlejr og til sidst et udenbys universitet. Hendes plejeforældre var døde i en bilulykke mens hun stadig gik på universitetet.

Gabrielle havde ikke deltaget i begravelsen, men det første seriøse fotografi hun tog var af to gravsten der stod i skyggen af et ahorntræ på byens kirkegård, Mount Auburn Cemetary. Hun havde taget billeder lige siden.

Gabrielle havde aldrig været den sentimentale type. Hun slukkede for lyset i mørkekammeret og gik ovenpå for at begynde at lave aftensmad. Hun havde ikke været i køkkenet i mere end to minutter før dørklokken ringede.

Jamie havde været så storsindet at sove hos hende de sidste to nætter for at sikre sig at Gabrielle var okay. Han var bekymret for hende og lige så overbeskyttende som den storebror hun aldrig havde haft. Da han var taget af sted

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

den morgen havde han tilbudt at komme forbi igen, men Gabrielle havde insisteret på at hun klarede sig fint alene. Hun havde faktisk brug for at være lidt alene og da dørklokken kimedede igen følte hun en mild irritation over at hun måske heller ikke ville få noget alenetid denne aften.

„Øjeblik,“ råbte hun fra lejlighedens entre.

Af gammel vane tjekkede hun dørspionen, men i stedet for at se Jamies lyse hår fik Gabrielle øje på en ukendt mand med mørkt hår og slående ansigtstræk som stod og ventede på hendes dørtrin. En gammeldags gadelampe stod ved for-tovet lige ved siden af trappen op til hendes hoveddør. Det bløde gule lys fra lampen lagde sig omkring manden som en gylden kappe anbragt der af selve natten. Der var noget ildevarslende og alligevel uimodståeligt over hans blege grå øjne der stirrede direkte ind i den smalle glascylinder som om han kunne se hende på den anden side.

Hun åbnede døren, men tænkte at det var bedst ikke at fjerne sikkerhedskæden. Manden trådte hen foran den lille åbne sprække i døren og stirrede på den stramme metalkæde som strakte sig imellem dem. Da hans øjne igen mødte Gabrielles, sendte han hende et lille smil som om han syntes at det var morsomt at hun forventede at hun kunne holde ham stangen så let hvis han virkelig ønskede at komme ind.

„Miss Maxwell?“ Hans stemme kærtegnede hendes sanser som blød, mørk silke.

„Ja?“

„Mit navn er Lucan Thorne.“ Ordene rullede ud mellem

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

hans læber i en rolig, afmålt tone som straks fjernede noget af hendes bekymring. Da hun ikke sagde noget fortsatte han. „Jeg kan forstå at du havde nogle problemer på politistationen for et par nætter siden. Jeg ville lige kigge forbi og høre om du var okay.“

Hun nikkede.

Åbenbart havde betjentene ikke afskrevet hende helt aligevel. Siden der var gået et par dage uden at hun havde hørt fra dem, havde Gabrielle ikke forventet at se nogen fra stationen på trods af at de havde lovet at sende en patrulje forbi for at tjekke op på hende. Ikke at hun kunne være sikker på at denne fyr med det glatte, stylede, sorte hår og de markerede ansigtstræk var politibetjent.

Han så barsk nok ud, tænkte hun, og så man bort fra hans mørke, farligt gode udseende, virkede han ikke opsat på at gøre hende fortræd. Men stadigvæk, efter alt hvad hun havde været igennem, mente Gabrielle ikke at det var smart at slække på sikkerheden nu.

„Har du et ID?“

„Selvfølgelig.“

Med langsomme, nærmest sensuelle bevægelser, åbnede han en tynd lædertegnebog og holdt den hen foran sprækken i døren. Det var næsten helt mørkt udenfor hvilket nok var grunden til at det tog Gabrielles øjne et øjeblik at fokusere på det skinnende politiskilt og billedlegitimationen med hans navn ved siden af.

„Okay. Kom ind, kriminalbetjent.“

Hun tog kæden af, åbnede døren og lukkede ham ind.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Hendes blik faldt på hans brede skuldre som næsten fyldte hele døråbningen. Faktisk syntes hans tilstedeværelse at fylde hele entreen. Han var en stor mand, høj og robust bygget under folderne af sin sorte jakke. Hans mørke tøj og silkeagtige, kulsorte hår absorberede det blide lys fra pendellampen over dem. Hans kropsholdning var fuld af selvtillid, nærmest majestetisk, og hans ansigtsudtryk var frygtelig alvorligt, som om han var bedre egnet til at kommandere rundt med en hær af rustningsklædte riddere frem for at slæbe sig op på Beacon Hill for at holde en halucinerende kvinde i hånden.

„Jeg troede ikke at der ville komme nogen. Efter den modtagelse jeg fik på stationen her i weekenden regnede jeg med at jeg var blevet afskrevet som en skør kugle.“

Han hverken vedkendte sig det eller benægtede det, men gik simpelthen bare ind i stuen uden at sige et ord. Uforstyrret lod han blikket glide rundt i rummet. Han stoppede ved hendes arbejdsbord hvor en del af hendes seneste fotografier lå arrangeret. Gabrielle fulgte efter ham igennem rummet og holdt grundigt øje med hans reaktion på hendes arbejde. Et mørkt øjenbryn skød i vejret mens han granskede fotografierne.

„Er det dine?“ spurgte han og rettede så sine blege, genemborende øjne mod hende.

„Ja,“ svarede Gabrielle. „De er en del af en samling som jeg kalder *Byfornyelse*.“

„Interessant.“

Han vendte igen blikket mod rækkerne af billeder og

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Gabrielle opdagede at hun stod og rynkede let på panden ad hans forsigtige og alligevel upersonlige svar. „Det er bare noget som jeg prøver mig lidt frem med lige nu. Jeg er ikke klar til at udstille det endnu.“

Han brummede og fortsatte med at studere fotografierne i stilhed.

Gabrielle kom nærmere i et forsøg på bedre at vejle hans reaktion, eller mangel derpå. „Jeg laver en del arbejde på bestilling rundt omkring i byen. Faktisk så skal jeg muligvis tage nogle billeder af guvernørens sommerhus i The Vineyard senere på måneden.“

Hold kæft, formanede hun sig selv. Hvorfor prøvede hun på at imponere den fyr?

Kriminalbetjent Thorne virkede ikke videre imponeret. Uden at sige noget rakte han ud og med fingre der var alt for elegante til hans arbejde omarrangerede han to billeder på bordet. Af uforklarlige årsager forestillede Gabrielle sig pludselig hvordan hans lange, behændige fingre kærtegnede hendes bare hud, begravede sig i hendes hår, holdt om hendes baghoved ... førte hendes hoved tilbage til det hvilede på hans stærke arm så han kunne sluge hende med sine kølige grå øjne.

„Nå,“ sagde hun for at tvinge sig selv tilbage til virkeligheden. „Jeg går ud fra at du hellere vil se de billeder som jeg tog uden for klubben lørdag nat.“

Uden at vente på svar gik hun ud i køkkenet og tog mobiltelefonen der lå på køkkenbordet. Hun tændte for den, søgte blandt billederne, fandt et og holdt mobilen frem

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

mod kriminalbetjent Thorne.

„Det her er det første snapshot jeg tog. Mine hænder rystede, så det er en smule sløret. Og lyset fra blitzten ødelagde en hel del af detaljerne. Men hvis du ser godt efter så vil du kunne se seks mørke skikkelser som kryber sammen tæt på jorden. Det er dem – morderne. Deres offer er den klump som de river i foran sig. De ... bed i ham. Som dyr.“

Thornes øjne var som klistrede til billedet. Hans ansigtsudtryk var fortsat barskt og uforanderligt. Gabrielle bladrede videre til det næste billede.

„Blitzen forskrækkede dem. Jeg ved ikke rigtig ... jeg tror at jeg måske blændede dem eller sådan noget. Da jeg tog det næste par billeder stoppede nogen af dem op for at kigge op på mig. Jeg kan ikke rigtig se selve ansigtstrækkene, men det her er en af dem. De der underlige lysende slidser er genskinet fra hans øjne.“ Hun gøs da hun genkaldte sig de umenneskelige øjnes gyldne glød. „Han så direkte på mig.“

Mere stilhed fra kriminalbetjenten. Han tog mobiltelefonen ud af hånden på Gabrielle og kiggede de sidste billeder igennem.

„Hvad mener du?“ spurgte hun i håb om at blive bekræftet. „Du kan også se det, ikke?“

„Jeg kan se ... noget, ja.“

„Åh, hvor godt. Dine kammerater på stationen prøvede at overbevise mig om at jeg var skør eller en taber på stoffer der ikke vidste hvad jeg snakkede om. Ikke engang mine venner troede på mig da jeg fortalte dem hvad jeg så den nat.“

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

„Dine venner,“ sagde han bevidst eftertænksomt. „Mener du nogle andre end den mand der hentede dig på stationen – din elsker?“

„Min elsker?“ Hun lo. „Jamie er ikke min elsker.“

Thorne så op fra mobiltelefonens display for at møde hendes blik. „Han har tilbragt de sidste to nætter alene med dig her i lejligheden.“

Hvordan vidste han det? Gabrielle mærkede et stik af forargelse over at være blevet udspioneret af nogen, selvom det var politiet. De havde sikkert gjort det fordi de var mistroiske og ikke fordi de betragtede det som en måde at beskytte hende på. Men som hun stod der i stuen ved siden af kriminalbetjent Lucan Thorne sivede noget af vreden ud af hende og blev erstattet af en rolig accept. Af en diskret sløv medgørlighed. *Mærkeligt*, tænkte hun, men opdagede at hun følte sig temmelig upåvirket af tanken.

„Jamie blev hos mig et par nætter fordi han var bekymret for mig efter det der skete her i weekenden. Han er min ven, det er det hele.“

Godt.

Thornes mund bevægede sig ikke, men Gabrielle var sikker på at hun havde hørt hans svar. Hans tavse stemme, hans glæde over at hun ikke havde nogen elsker, syntes at komme fra et sted dybt inde i hende selv. Ønsketænkning måske. Det var længe siden at hun havde haft noget der bare mindede om en kæreste og alene det at være i nærheden af Lucan Thorne gjorde underlige ting ved hendes hoved. Eller rettere, hendes krop.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Han betragtede hende indgående og Gabrielle mærkede hvordan en behagelig klump af varme begyndte at samle sig i hendes mave. Hans blik brændte sig ind i hende, fysisk og intimt. Pludselig tog et billede form i hendes tanker: hun og han, nøgne mens de bevægede sig sammen på sengen i måneskinnet i hendes mørke soveværelse. I samme øjeblik begyndte en voldsom hede at sprede sig i hendes krop. Hun kunne mærke hans hårde muskler under sine fingerspidser, hans faste krop der bevægede sig over hende ... hans tykke skaft der fyldte hende, udvidede hende og eksploderede dybt inde i hende.

Åh, ja, tænkte hun og stod praktisk talt og vred sig. Jamie havde ret. Hun havde virkelig levet i cølibat alt for længe.

Thorne blinkede langsomt og hans tykke, sorte øjenvipper skjulte et øjeblik de stormfulde sølvøjne. Gabrielle mærkede noget af anspændtheden i sine lemmer forlade sig, som når en kølig brise fejer forløsende hen over blussende bar hud. Hendes hjerte hamrede stadig og rummet var stadig underlig varmt.

Han vendte ansigtet væk fra hende og hendes blik faldt på hans nakke hvor hans hår mødte kraven på hans skræddersyede skjorte. Han havde en tatovering i nakken. I hvert fald mente hun at det måtte være en tatovering. Kringlede snirkler og geometriske figurer udført i en farve som var kun et par nuancer mørkere end hans hud løb op ad hans nakke, rundt på siden af halsen og forsvandt op i hans tykke mørke hårpragt. Hun spekulerede på hvordan resten af tatoveringen mon så ud og om der var en speciel mening

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

bag det smukke mønster.

Hun havde en næsten uimodståelig trang til at følge det spændende mønster med en fingerspids. Måske med tungen.

„Fortæl mig hvad du fortalte dine venner om overfaldet som du var vidne til på natklubben.“

Selvom hun var helt tør i halsen forsøgte hun at synke samtidig med at hun rystede på hovedet for at bringe sig selv tilbage til samtalen. „Ja. Naturligvis.“

Altså, hvad var der i vejen med hende? Gabrielle ignorerede pulsens mystiske dunken og koncentrerede sig i stedet om begivenhederne lørdag nat. Hun genfortalte historien for kriminalbetjenten ligesom hun havde fortalt den til de andre betjente og senere sine venner. Hun beskrev hver en rædselsvækkende detalje og han lyttede opmærksomt uden at afbryde hende. Hans blik kølige accept syntes at forstærke Gabrielles minder om nedslagtningen og gøre dem mere præcise. Som om objektivet til hendes visuelle hukommelse var blevet stillet skarpt og detaljerne blev fremhævet.

Da hun var færdig kiggede Thorne billederne på hendes mobiltelefon igennem igen. Linjerne omkring hans mund der havde været barske var nu alvorlige.

„Hvad mener du helt præcis at disse billeder forestiller, miss Maxwell?“

Hun kiggede op og mødte hans blik. Hans kloge øjne borede sig direkte ind i hende. Et kort sekund skøjtede et ord igennem Gabrielles tanker. Det var utroligt og lige til at grine af, men forfærdelig tydeligt.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Vampyr.

„Det ved jeg ikke,“ sagde hun tamt og overdøvede dermed den stigende hvisken i sit hoved. „Jeg mener, jeg er ikke sikker på hvad jeg burde mene.“

Hvis kriminalbetjenten ikke havde en mistanke om at hun var skør på nuværende tidspunkt, så ville han helt sikkert have det hvis hun busede ud med det ord der lige nu svømmede rundt i hendes hjerne og fik blodet til at fryse til is i hendes årer. Det var den eneste mulige forklaring hun havde på den grusomme nedslagtning som hun havde været vidne til den nat.

Vampyrer?

Du godeste. Hun var virkelig skør.

„Jeg bliver nødt til at tage mobiltelefonen med, miss Maxwell.“

„Gabrielle,“ sagde hun. Hendes smil føltes akavet. „Tror du at kriminalteknikerne, eller hvem det nu er der gør sådan noget, kan rense billederne for støj?“

Han bøjede hovedet en smule, det var ikke helt et nik, og stak hendes telefon i lommen. „Jeg kommer tilbage med den i morgen aften. Du er hjemme?“

„Selvfølgelig.“ *Hvordan bar han sig ad med at få et simpelt spørgsmål til at lyde mere som en ordre?* „Jeg sætter pris på at du kiggede forbi, kriminalbetjent Thorne. Det har været et par hårde dage.“

„Lucan,“ sagde han og studerede hende et øjeblik. „Kald mig Lucan.“

Varme syntes at strømme hende imøde fra hans øjne

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

sammen med en stoisk forståelse, som om han havde set flere rædsler end hun nogensinde ville kunne forstå. Hun kunne ikke sætte navn på den følelse hun mærkede i det øjeblik, men den satte hendes puls i vejret og fik stuen til at virke helt lufttom. Han kiggede på hende, afventende, som om han forventede at hun omgående ville adlyde hans forespørgsel og kalde ham ved navn.

„Okay ... Lucan.“

„Gabrielle,“ svarede han og lyden af hendes navn på hans læber sendte en skælven af bevisthed gennem hendes årer.

Noget på væggen bag hende fangede hans interesse. Han kiggede over på det sted hvor et af Gabrielles mest roste fotografier hang. Han spidsede munden en smule, en sær-egen og sensuel gestus med læberne, der antydede morskab eller måske overraskelse. Gabrielle snurrede rundt for at se på fotografiet af en park i bymidten som lå frossen og ensom hen under et tykt tæppe af decembersne.

„Du bryder dig ikke om mine værker,“ gættede hun.

Han rystede let på sit mørke hoved. „Jeg synes de er ... fascinerende.“

Nu var hun nysgerrig. „Hvorfor?“

„Du finder skønhed på de mest usandsynlige steder,“ sagde han efter et godt stykke tid. Hans opmærksomhed var fokuseret på hende nu. „Dine billeder er fulde af liden-skab ...“

„Men?“

Til hendes forbavselse rakte han en hånd frem og lod en finger glide langs med hendes kæbe. „Der er ingen perso-

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

ner i dem, Gabrielle.“

„Selvfølgelig er der ...“

Hun begyndte straks at benægte det, men før ordene nåede hendes tunge gik det op for hende at han havde ret. Hendes blik faldt på hvert enkelt indrammet fotografi som hun havde i lejligheden, og i tankerne gennemgik hun alle de andre der hang på gallerier, museer og i private samlinger rundt omkring i byen.

Han havde ret. Billederne, uagtet deres motiv, viste alle sammen tomme steder, ensomme steder.

Ingen af dem indeholdt så meget som et enkelt ansigt eller bare skyggen af menneskeliv.

„Hold da fast,“ hviskede hun, lamslået over afsløringen.

I løbet af bare nogle få øjeblikke havde denne mand defineret hendes værker på en måde som ingen andre havde gjort før. Ikke engang hun selv havde set den åbenlyse sandhed i sin kunst, men Lucan Thorne havde af uforklarlige årsager åbnet hendes øjne. Det var som om han havde set helt ind i hendes sjæl.

„Jeg må gå nu,“ sagde han og var allerede på vej hen til døren.

Gabrielle fulgte efter ham og ønskede at han ville blive lidt længere. Måske ville han komme tilbage senere. Det var lige før hun spurgte ham om det, men hun tvang sig selv til at opretholde bare et minimum af kølig kontrol. Thorne var halvvejs ude af døren da han brat stoppede op på dørtrinnet. Han vendte sig om mod hende og de stod meget tæt i den lille, trange entre. Hans store krop tårnede

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

sig op lige foran hende, men det havde Gabrielle ikke noget imod. Hun ikke så meget som trak vejret.

„Er der noget galt?“

Hans fine næsebor udvidede sig næsten umærkeligt. „Hvilken parfume har du på?“

Spørgsmålet gjorde hende forfjamsket. Det var så uventet, så personligt. Hun kunne mærke varmen stige op i kinderne, men hun forstod ikke hvorfor hun følte sig forlegen. „Jeg bruger ikke parfume. Det kan jeg ikke. Jeg er allergisk.“

„Virkelig.“

Hans mundvige bøjede op i et barskt smil, som om hans tænder pludselig var blevet for store til hans mund. Han lænede sig ind mod hende og bøjede langsomt hovedet ned indtil det var lige ud for hendes hals. Gabrielle kunne høre hans blide vejrtrækning, og mærkede sin hud blive skiftevis kold og varm, i takt med at han indsnusede hendes duft gennem næsen og åndede ud gennem munden. Varmen brændte i hendes hals og hun kunne have svoret at hun følte hans læber strejfe sin puls der hamrede uregelmæssigt løs fordi hans mørke hoved var så pirrende tæt på hende. Hun hørte en lav knurren rumle i nærheden af sit øre og det lød næsten som om han bandede.

Lucan trak sig omgående væk og mødte ikke hendes overraskede blik. Han undskyldte heller ikke for sin underlige opførsel eller forsøgte at bortforklare den.

„Du dufter af jasmin,“ var det eneste han sagde.

Og så, uden at se på hende, trådte han ud ad døren og gik med lange skridt ned ad gaden.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Det var forkert at gå efter kvinden.

Det vidste Lucan godt, selv da han stod på trappen foran Gabrielle Maxwells lejlighed den eftermiddag og viste hende politiskiltet og ID-kortet. De var ikke hans. Faktisk var de slet ikke ægte men bare en hypnotisk manipulation der fik hendes menneskehjerne til at tro at han var hvad han gav sig ud for at være.

Det var et simpelt trick for de ældste af hans art, som han selv, men et som han sjældent nedværdigede sig til at bruge.

Men alligevel var han her igen lidt efter midnat og strakte sit i forvejen tynde personlige æreskodex endnu længere da han tog i håndtaget og fandt døren ulåst. Han havde vidst at den ville være åben, for han havde selv foreslået hende det mens han snakkede med hende og samtidig viste hende hvad han ønskede at gøre med hende. Han havde læst det overraskede, men alligevel modtagelige svar i hendes søde, brune øjne.

Han kunne have taget hende allerede dengang. Hun ville have været en villig blodvært, det var han sikker på, og det havde nær gjort det af med ham at tænke på den intense nydelse de ville have delt imens. Men Lucans pligt lå først og fremmest hos Racen og de krigere der havde slået sig sammen for at bekæmpe det stigende problem med de lovløse.

Det var slemt nok at Gabrielle havde været vidne til nedslagtningen ved natklubben og havde fortalt politiet og sine venner om episoden før han havde kunnet nå at slette hendes erindring om den, men det var også lykkedes hende at tage billeder. De var grynede og nær ved ubrugelige, men

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

ikke helt. Han havde været nødt til at få fingrene i billederne før hun fik en chance for at vise dem til andre. I det mindste var det lykkedes for ham. Egentlig burde han sidde i tekniklaboratoriet sammen med Gideon og identificere den lovløse der var sluppet fra ham uden for La Notte, eller køre rundt sammen med Dante, Rio, Conlan og de andre og jagte flere af deres sygdomsramte brødre. Og det ville han også gøre lige så snart han var færdig med sit sidste ærinde hos den dejlige Gabrielle Maxwell.

Lucan smuttede ind i den gamle murstensbygning på Willow Street og lukkede døren bag sig. Gabrielles fristende duft fyldte hans næsebor og ledte ham hen til hende ligesom den havde gjort den nat ude foran klubben og politistationen. Han bevægede sig lydløst rundt i lejligheden, igennem stueetagen og op ad trappen til hendes soveværelse. Ovenlysvinduerne i det hvælvede loft samlede månens blege stråler der blidt legede med Gabrielles yndefulde kurver. Hun sov nøgen, som om hun ventede hans ankomst. Hendes lange ben var viklet ind i den snoede dyne og hendes hår lå spredt ud i luksuriøse rødbrune bølger rundt om hendes hoved på puden.

Hendes duft omfavnede ham, sød og sensuel, og fik hans tænder til at gøre ondt.

Jasmin, tænkte han og krængede læberne tilbage i et ironisk værdsættende smil. En eksotisk blomst der kun åbnede sine duftende blade i den lokkende nat.

Åbn dig for mig, Gabrielle.

Men han ville ikke forføre hende, besluttede han, ikke

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

sådan her. Han ville bare prøvesmage i nat, bare lige nok til at han kunne få stillet sin nysgerrighed. Det var alt hvad han ville tillade sig selv. Når han var færdig her ville Gabrielle ikke have nogen erindring om at have mødt ham eller minder om de rædsler hun havde set i gyden for et par nætter siden.

Hans egen trang ville blive nødt til at vente.

Lucan gik hen til hende og satte sig forsigtigt ved siden af hende på madrassen. Han strøg over hendes rødbrune bløde hår og lod sine fingre glide ned langs hendes slanke arm.

Hun rørte på sig, stønnede sødt ophidset af hans lette berøring. „Lucan,“ mumlede hun søvningt. Hun var ikke helt vågen, men hendes underbevidsthed var opmærksom på at han havde sluttet sig til hende i soveværelset.

„Det er bare en drøm,“ hviskede han, forbløffet over at høre sit navn på hendes læber eftersom han ikke havde brugt sin vampyrlist til at plante det der.

Hun sukkede dybt og puttede sig ind til ham. „Jeg vidste at du ville komme tilbage.“

„Gjorde du?“

„Mm-hmm.“ Det lød som en spinden i hendes strube, hæst og erotisk. Hendes øjne forblev lukkede og hendes hjerne var stadig fanget i drømmenes net. „Jeg ønskede at du skulle komme tilbage.“

Lucan smilede ad hendes ord og lod sine fingre følge hendes afslappede bryn. „Er du ikke bange for mig, smukke?“

Hun rystede ganske let på hovedet og nussede hans hånd

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

med sin kind. Hendes læber var let adskilte og hendes små hvide tænder glimtede i det beskedne lys fra oven. Hendes hals var yndefuld og stolt, som en kongelig søjle af alabaster oven på hendes skuldres skrøbelige knogler. Hvor ville hun smage sødt. Hvor ville hun være blød mod hans tunge.

Og hendes bryster ... Lucan kunne ikke modstå den mørke, ferskenfarvede brystvorte som tittede frem fra dynen der lå tilfældigt draperet hen over hendes overkrop. Han nulrede den lille knop mellem sine fingre og rykkede let i den og var lige ved at begynde at knurre af lyst da hans berøring fik den til at trække sig sammen til en lille, hård kugle.

Han var også ved at blive hård. Han slikkede sig sultent om læberne, ivrig efter at tage hende.

Gabrielle vred sig velbehageligt under den snoede dyne. Lucan trak langsomt dynen til side og blottede hende fuldstændigt for sig. Hun var udsøgt, nøjagtig som han havde vidst at hun ville være. Lille og fiks, men alligevel stærk, og hendes krop havde ungdommens smidighed, og var lys og blød. Faste muskler formede hendes elegante lemmer. Hendes kunstnerhænder var slanke og udtryksfulde, og de begyndte at arbejde åndsfraværende da Lucan lod sine fingre glide langs med hendes brystben og ned til hendes maves lette hulning. Hendes hud her var silkeblød og varm, alt for fristende til at modstå.

Lucan flyttede sig hen over hende i sengen og lod sine håndflader glide ind under hende. Han løftede hende op til sig i en blød bue fra madrassen. Han kyssede hendes hof-

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

ters søde runding og lod derefter sin tunge danse rundt om hendes navles lille dal. Hun gispede da han dykkede ned i den lille fordybning, og duften af hendes lyst druknede hans sanser.

„Jasmin,“ hviskede han hæst mod hendes varme hud. Hans tænder berørte hende let da hans kys dristede sig længere ned.

Hun stønnede af nydelse da hans mund berørte hendes køn og det sendte et voldsomt stød af lyst igennem hans årer. Han var allerede stiv og erigeret. Hans pik dunkede under tøjets hæmmende barriere. Hun var våd og glat mod hans læber, og hendes kløft var en varm grotte for hans udforskende tunge. Lucan lappede hendes safter i sig som var det sød nektar indtil hendes krop trak sig sammen i forløsningens kramper. Og stadig fortsatte han med at slikke hende og bragte hende op på endnu et klimaks og derefter endnu et.

Hun var blevet helt slap og lå nu og skælvede i hans arme. Lucan skælvede også og hans hænder rystede da han forsigtigt lempede hende ned at ligge igen. Han havde aldrig før haft så meget lyst til en kvinde. Han ville have noget mere, gik det pludselig op for ham, forundret over den beskyttertrang han følte over for hende. Gabrielle gispede stille mens hendes klimaks svandt hen og hun rullede om på siden og krøllede sig sammen så uskyldig som en kattekilling.

Lucan der åndede tungt af lyst og trang, stirrede ned på hende i stille raseri. En dump smerte fik det til at stramme i hans mund og hans hugtænder brød frem fra gummerne.

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

Hans tunge var tør. Sulten gnavede i hans mave. Hans syn skærpedes i takt med at lysten til blod og forløsning slyngede sine forførende fangarme omkring ham, og pupillerne i hans blege øjne blev aflange og katteagtige.

Tag hende, tilskyndede den del af ham der var umenneskelig, ujordisk.

Hun er din. Tag hende.

Bare en smagsprøve – det var hvad han havde lovet sig selv. Han ville ikke gøre hende fortræd, kun højne hendes nydelse samtidig med at han stilnede sin egen en smule. Hun ville ikke kunne huske dette øjeblik når det først blev morgen. Som hans blodvært ville hun give ham en styrkende tår af liv og så vågne senere, døsig og mættet, men lykkeligt uvidende om grunden til det.

Det var en lille velsignelse, sagde han til sig selv, og hans kropps trang til næring blev voldsommere.

Lucan bøjede sig ind over Gabrielles sløve skikkelse og fejede ømt virvaret af røde krøller til side der dækkede for hendes hals. Hjertet hamrede i brystet på ham og tilskyndede ham til at slukke sin brændende tørst. Bare en smagsprøve, ikke mere. Kun nydelse. Han lænede sig frem med munden åben og hans sanser blev overvældet af hendes berusende kvindelige duft. Han pressede læberne mod hendes varme og fandt frem til hendes skrøbelige puls der slog imod hans tunge. Hans hugtænder strejfede hendes silkebløde hals. De dunkede nu, ligesom en anden krævende del af hans anatomi.

Sekundet før hans skarpe tænder gennemborede hendes

LARA ADRIAN
MIDNIGHT BREED
KYS VED MIDNAT

tynde hud, faldt hans skarpe blik på et lillebitte modermærke lige under Gabrielles øre.

Det var næsten usynligt, det diminutive mærke der lignede en tåre som faldt ned i en halvmånes vugge, men det fik alligevel Lucan til at trække sig chokeret væk. Det symbol var utrolig sjældent blandt menneskekvinder og det betød kun én ting ...

Racemage.

Han trak sig væk fra sengen som om han var blevet brændt og hvæsende en rasende ed ud i mørket. Sulten efter Gabrielle hamrede stadig igennem ham, selvom han i tankerne tumlede med konsekvenserne af hvad han kunne have udsat dem begge for.

Gabrielle Maxwell var en racemage, et menneske med helt specielt blod og DNA som var kompatibelt med hans races. Hun og de få andre som hende var som dronninger blandt de andre menneskekvinder. For Lucans art, en race som udelukkende bestod af mænd, var denne kvinde en højt skattet gudinde, en livgiver, hvis skæbne det var at knytte blodsband og bære kimen til en ny vampyrgeneration i sig.

Og i sin uforsvarlige jagt på en smagsprøve havde Lucan været lige ved at gøre krav på hende.